

«Ο Τζίτζικας κι ο ... Άγιος!!!»

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)



Φωτό:wooz.gr

Την περίοδο τού Καλοκαιριού με την ανυπόφορη ζέστη ακούμε τον ήχο των τζίτζικιών να μας συνοδεύει, να μας θυμίζει ότι τ καλοκαίρι ήλθε.

Εφέτος, καθώς άκουγα τά τζίτζικια θυμήθηκα ένα χαριτωμένο κείμενο γραμμένο πρίν από δύο χρόνια στό νεανικό περιοδικό «Ευροκλύδων» τού Χριστιανικού Κέντρου Νεότητος Θηβών (Μάϊος-Ιούλιος 2011). Μέ ωραίο τρόπο παρουσιάζει την σχέση μεταξύ τού τζίτζικα και τού αγίου σε τέσσερα σημεία:

«Τα τζίτζικια, αυτά τα πλάσματα, όταν ανεβαίνει η θερμοκρασία, μορμουρίζουν ακατάπαυστα χωρίς να φαίνονται. Μοιάζουν μέ τούς Αγίους!!! Όταν ανεβαίνει η θερμότητα τής αγάπης τους για το Χριστό, όταν η πίστη καίει σαν πυρκαγιά, τότε αδιάλειπτα, δοξολογικά σιγοψέλνουν, χωρίς να μπαίνουν στο ανθρώπινο οπτικό πεδίο, καλά κρυμμένοι στο καταφύγιο τής ταπείνωσης».

Οι άνθρωποι τού Θεού είναι πεπυρακτωμένοι από τήν αγάπη καί προσεύχονται στόν Θεό, τόν δοξολογούν, τόν υμνούν, τόν ευχαριστούν. Δέν τό κάνουν από υποχρέωση καί καθήκον, αλλά από τήν θερμότητα τής αγάπης. Καί αυτό γίνεται

κρυφά, ταπεινά. Μιλάνε συνέχεια στόν Θεό από αγάπη.

«Τό τζιτζίκι είναι ήρεμο, ακίνδυνο. Ποτέ δέ θά επιτεθεί, δέ θά τσιμπήσει, δέ θά περιμένει νά κοιμηθείς γιά νά τραφεί ύπουλα απ' τό αίμα σου, όπως τό κουνούπι. Έτσι κι ο σύντροφος τής αγιότητας. Πράος, ειρηνικός, ειλικρινής. Δίνει αίμα, προσφέρει. Η ζωή του είναι μιά αδιάλειπτη μετάγγιση, ένα θαυμάσιο δόσιμο. Δέν θέλει αίμα ανθρώπινο, τού μυρίζει θάνατο. Πόθησε αίμα θεϊκό καί έγινε εραστής τής γεύσης τής Ζωής».

Οι άγιοι δέν ενεργούν ύπουλα. Τηρούν τόν νόμο τού Θεού, σέβονται τήν Εκκλησία. Δέχονται αδικίες, περιφρονήσεις, αλλά δέν τούς ενοχ-λούν, γιατί έχουν συναντήσει τό μείζον. Η πνευματική ηρεμία τους είναι αποτέλεσμα τής εσωτερικής πληρότητας. Η αγάπη είναι πλήρωμα ζωής.

«Η καμπάνα τού εσπερινού χτυπά, αλλά η χορωδία τών τζιτζικιών συνεχίζει ανενόχλητη τό πρόγραμμά της. Αλήθεια, ποιός ήχος πού παραγωγός του είναι η ανθρώπινη δύναμη, σοφία καί κίνηση, μπορεί νά φιμώσει τόν ύμνο, τήν ικεσία τής πυρακτωμένης από τή φωτιά τής θεότητας, ψυχής;».

Οι άγιοι ζούν μέσα σέ χιλιάδες προβλήματα, αλλά αυτά δέν αποσπούν τόν νού τους από τόν Χριστό. Είναι δοσμένοι εξ ολοκλήρου στόν Θεό καί όλα τά άλλα προβλήματα, έστω κι άν είναι μεγάλα, είναι μικρολεπτομέρειες. Η εσωτερική προσευχή γίνεται αδιάλειπτα.

«Η βάρδια τού ήλιου τελείωσε. Πήρε τό φώς μαζί του καί πήγε νά τό σπείρει σέ άλλους τόπους. Τό σκοτάδι ανέλαβε υπηρεσία. Τά τζιτζίκια σταμάτησαν τό ολοήμερο τραγούδι τους. Έτσι καί ο Άγιος. Δέν έγινε υμνητής τού σκότους. Δέν τού αφιέρωσε ούτε μιά ανάσα του. Έμεινε δυναμικά απαθής μέ τό σκοτάδι καί ερωτικά παθιασμένος μέ τό Φώς».

Οι θεούμενοι είναι άνθρωποι τού Φωτός, δέν έχουν καμμιά σχέση μέ τό σκοτάδι καί δέν μπορούν νά συμβιβαστούν μαζί του. Εμπνέονται από τό Φώς, υμνούν καί δοξάζουν τό Φώς καί οδηγούνται πρός τό Φώς.

Στήν Αγία Γραφή καί τά πατερικά κείμενα βρίσκουμε πολλές διδασκαλίες από τήν ζωή τής φύσεως, τών ζώων, τών εντόμων, τών πτηνών κλπ. Μέσα στήν φύση υπάρχει η ενέργεια τού Θεού, τήν οποία βλέπουν όσοι έχουν τήν Χάρη τού Θεού. Καί είναι φοβερό ενώ στήν φύση ακούγεται μιά παναρμόνια μουσική, εν τούτοις όμως ο αμαρτωλός άνθρωπος παραφωνεί. Πολλές φορές ο άνθρωπος, τό ωραιότερο δημιούργημα τού Θεού, είναι αγριότερος καί από τά άγρια ζώα!

Πρέπει νά συμμετέχουμε στό θαυμάσιο συλλείτουργο όλης τής κτίσεως καί νά

υμνούμε τήν δόξα τού Θεού. Διαφορετικά θά ισχύση τό ψαλμικό: «εκλείποιεν αμαρτωλοί από τής γής καί άνομοι, ώστε μή υπάρχουν αυτούς».

N.I.-ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΠΑΡΕΜΒΑΣΙΣ

Πηγή: fdathanasiou.wordpress.com